

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudkyň Mgr. Kateřiny Sedlákové a Mgr. Patricie Adamičkové ve věci žalobce: **[Jméno][Příjmení]**, narozený dne xxx bytem xxx, xxx, xxx zastoupený advokátem JUDr. Petrem Poledne, Ph.D. sídlem Maiselova 38/15, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **ČESKÁ TELEVIZE**, IČO 00027383 sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. března 2024, č. j. 19 C 263/2023-52,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I písm. a) až d) **mění** tak, že žalovaná je povinna do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku
 - odstranit z internetových stránek xxx, (dále jen „Internetové stránky“) část reportáže redaktora žalované O. S. nazvané xxx xxx vysílané v rámci pořadu žalované xxx dne xxx (dále jen „Reportáž“), a to slova *“A i teď plánují, jak mu s finančními náklady ulevit. Jak jinak než přes Evropskou unii.”* v čase pořadu xx až xx minut,
 - odstranit z Internetových stránek část Reportáže, a to slova *“Majitelé lomu XXX však mohou být v klidu, přestože tam těžba skončí už za dva nebo tři roky a měla by se tam co nejdříve rozjet rekultivace.”*

Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

Díky P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030.” v čase pořadu xx až xx minut.

Ve zbývajícím rozsahu se v tomto výroku rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I písm. e) **mění** tak, že žalovaná je povinna nejpozději v druhém kalendářním týdnu následujícím po právní moci tohoto rozsudku uveřejnit v pondělí na programu xxx v časovém rozmezí mezi xxx až xxx hodin v rámci pořadu xxx, anebo nebude-li v uvedeném časovém rozmezí pořad xxx vysílán, v rámci jiného pořadu; v pátek na programu xxx v časovém rozmezí mezi xxx až xxx hodin v rámci pořadu xxx, anebo nebude-li v uvedeném časovém rozmezí pořad xxx vysílán, pak v rámci jiného pořadu; v neděli na programu xxx v časovém rozmezí od xxx až xxx hodin v rámci pořadu xxx, anebo nebude-li v uvedeném časovém rozmezí pořad xxx vysílán, pak v rámci jiného pořadu, zvukovou omluvu ve znění: *“Česká televize se omlouvá [Jméno][Příjmení], že dne xxx a ve dnech xxx uveřejnila v pořadu xxx v reportáži nazvané xxx xxx xxx xxx, že pokud by společnosti [Jméno][Příjmení] ukončily dobývání uhlí před rokem 2030, nemusely by mít ke dni trvalého ukončení dobývání na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou a že těžební společnosti [Jméno][Příjmení] hodlají financovat sanace a rekultivace pozemků dotčených těžbou prostřednictvím dotací ve výši 1,2 miliardy korun českých”* a tuto omluvu zpřístupnit v hybridní televizi xxx a ve své aplikaci xxx xxx, a to po dobu 30 dnů; v rozsahu požadavku na zveřejnění omluvy shodným textovým vyjádřením se rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I písm. f) **mění** tak, že žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku z článku s názvem xxx T. *severní energetické chybí peníze na vázaném účtu, přesto chce evropské peníze*” na adrese xxx odstranit slova: *“...i nyní plánují, jak jí s finančními náklady ulevit - přes Evropskou unii.”* a „Majitelé lomu XXX však mohou být v klidu. Přesto, že tam těžba skončí už za dva či tři roky a měla by se tam co nejdříve rozjet rekultivace, díky P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030“.
- IV. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I písm. g) **mění** tak, že žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku uveřejnit na svém zpravodajském webu xxx omluvu ve znění: *“Česká televize se omlouvá [Jméno][Příjmení], že dne xxx uveřejnila v článku s názvem “xxx – T. severní energetické chybí peníze na vázaném účtu, přesto chce evropské peníze” nepravdivá a manipulativní tvrzení, že pokud by společnosti [Jméno][Příjmení] ukončily dobývání uhlí před rokem 2030, nemusely by mít ke dni trvalého ukončení dobývání na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou a že těžební společnosti [Jméno][Příjmení] hodlají financovat sanace a rekultivace pozemků dotčených těžbou prostřednictvím dotací ve výši 1,2 miliardy korun českých.”*, a to po dobu 30 dnů.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 32 798 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Poledne, Ph.D.

Odůvodnění:

- Žalobce** se podanou žalobou domáhá uložení povinnosti žalované odstranit z jejích internetových stránek část reportáže jejího redaktora O. S. nazvané „xxx xxx“, vysílané v rámci pořadu xxx dne xxx, a to slova *„A i teď plánují, jak mu s finančními náklady ulevit. Jak jinak než přes Evropskou unii.”* v čase pořadu xx až xx minut, *„Majitelé lomu XXX však mohou být v klidu, přestože tam těžba skončí už za dva nebo tři roky a měla by se tam co nejdříve rozjet rekultivace. Díky P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030.”* v čase pořadu xx až xx minut, *„Jak už víme, těžební společnosti P. T. stále chybí 1,4 miliardy korun na zákonnou rekultivaci lomu XXX a jak jsme zjistili, T. skupina se před Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.*

rokem obrátila na Xxx xxx a požádala o téměř totožnou částku, tedy o 1,2 miliardy korun, které chce dostat z evropských transformačních fondů” v čase pořadu xx až xx minut a „Není přesně tohle ono gró povinné rekultivace a povinných sanací, které by měli dělat sami těžaři na vlastní náklady a na základě Horního zákona” v čase pořadu xx až xx minut. Dále se žalobce domáhá uložení povinnosti žalované odstranit z článku s názvem „xxx: Txxxí exxxé chybí peníze na vázaném účtu. Přesto chce evropské peníze“ slova „i nyní plánují, jak jí s finančními náklady ulevit - přes Evropskou unii.“ a „Majitelé lomu XXX však mohou být v klidu. Přesto, že tam těžba skončí už za dva či tři roky a měla by se tam co nejdříve rozjet rekultivace, díky P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030“ a uveřejnit omluvu ve znění uvedeném ve výroku I písm. e) rozsudku soudu prvního stupně ve vysílání žalované v časech, kdy je vysílán pořad xxx, a tuto omluvu zpřístupnit v hybridní televizi xxxx v aplikaci xxx, a uveřejnit omluvu ve znění uvedeném ve výroku I písm. g) rozsudku soudu prvního stupně na zpravodajském webu žalované. V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobce předestřeny v bodě 1 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

2. **Žalovaná** s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí na základě tvrzení a argumentů uvedených v bodě 2 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
3. **Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu v celém rozsahu zamítl (výrok I) a uložil žalobci nahradit náklady řízení žalované ve výši 900 Kč (výrok II). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
4. **Žalobce** napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že soud prvního stupně neprovedl důkaz přehráním napadené reportáže a toto nijak v napadeném rozsudku nezodůvodnil. Přehrání reportáže je přitom zásadní z hlediska skutkového zjištění. Celkové vyznění a kontext jednotlivých tvrzení v reportáži žalované jsou totiž odlišné v audiovizuálním provedení reportáže oproti pouhému přepisu jejího textu. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že tvrzení v napadené reportáži o tom, že pokud by společnosti žalobce provozující hornickou činnost trvale ukončily dobývání před rokem 2030, nemusejí mít ke dni trvalého ukončení dobývání na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou, vychází ze skutečností, jejichž pravdivost sám žalobce nikterak v rámci řízení nesporel, když pouze namítal, že toto tvrzení navozuje u veřejnosti dojem o protizákonné činnosti žalobce, když na vázaných účtech v době odvysílání reportáže peněžní prostředky složené nebyly. Výše uvedené tvrzení má difamační a nepravdivý charakter a žalovaná jím podsouvá divácké veřejnosti nepravdivý závěr o tom, že se na společnosti žalobce nevztahuje povinnost dle § 37a odst. 7 věty druhé zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), tedy že jsou zvýhodněny tím, že nejsou povinny mít ke dni trvalého ukončení dobývání na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou, přičemž tuto výhodu získaly díky xxx P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu. Výklad shora citovaného ustanovení horního zákona v napadené reportáži je tak zjevně nesprávný a lze jej kvalifikovat jako zásadní zásah do osobnostních práv žalobce. Takové nepravdivé tvrzení nelze omluvit neodborností žalované při výkladu právních norem – pokud žalovaná nemá dostatečné odborné kapacity ke správnému výkladu, nemá se pouštět do skutkových tvrzení na něm založených. Stejně tak je nesprávný závěr soudu prvního stupně, že tento nesprávný výklad směřuje obecně ke všem společnostem provozujícím hornickou činnost, když žalovaná v napadené reportáži spojuje prosazení výše uvedené právní normy xxx D. přímo s činností žalobce výrokem „majitelé Lomu XXX však mohou být v klidu... díky P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030“. Žalobce se rovněž ohrazuje vůči závěru soudu prvního stupně, že pokud žalovaná v napadené reportáži tvrdila, že na vázaných účtech společností žalobce v době uveřejnění reportáže požadované peněžní prostředky chyběly, respektive nebyly složeny v plné výši, jednalo se o holý fakt bez jakéhokoli právního hodnocení. Povinnost ke složení peněžních prostředků na vázaných účtech totiž společnosti žalobce stíhá až ke dni, kdy dojde k trvalému ukončení dobývání, tudíž tato povinnost ještě nenastala. I toto tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

žalované má tedy difamační charakter vůči žalobci. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že z napadené reportáže nevyplývá tvrzení, že společnosti žalobce hodlají financovat sanace a rekultivace pozemků dotčených těžbou prostřednictvím dotací ve výši 1,2 miliardy korun, o které požádaly Xxx xxx. Žádají-li či hodlají-li společnosti žalobce žádat o dotační prostředky, pak tak činí pouze v souvislosti s revitalizací a restrukturalizací dobývaného území. Ty jsou ryze dobrovolného charakteru, proto není vyloučené ani zakázané, aby tyto byly financovány prostřednictvím dotačních prostředků ve spolupráci s krajem. Výše zmíněná zákonná povinnost se tedy vztahuje k zajištění sanace (uvedení dobývaného území do stabilního a bezpečného stavu) a rekultivace (vrácení půdy do zemědělského půdního fondu, zalesnění či zřízení vodních ploch). Zákon už ale nestanoví osobě provozující hornickou činnost povinnost provést revitalizaci a restrukturalizaci (které následující po sanaci a rekultivaci) krajiny dotčené těžbou. Žalobce tak má za to, že kontext reportáže žalované nevyznívá tak, že si pouze klade legitimní otázky nad smyslem sanační a rekultivační povinnosti, ale že je jejím záměrem dovodit souvislost mezi dotací pro společnosti žalobce a „chybějícími“ prostředky na jejich vázaných účtech. Žalobce tak má za to, že obě výše uvedená tvrzení jsou skutková tvrzení, nikoliv hodnotící soud, jak dovodil soud prvního stupně. Z rozhodnutí Ústavního soudu citovaného soudem prvního stupně (nález ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99) lze sice dovodit, že není možné trvat na naprosté přesnosti skutkových tvrzení a klást tím v důsledku na novináře nespílitelné nároky, na druhou stranu z něho ale také vyplývá, že celkové vyznění podávané informace musí vždy odpovídat pravdě. Žalobce je přesvědčen, že difamující tvrzení je nutno posoudit nikoli jen podle použitých výrazů a formulací, nýbrž podle celkového dojmu s přihlédnutím ke všem souvislostem a okolnostem, za nichž k tvrzení došlo. K celkovému vyznění napadené reportáže však soud prvního stupně nemohl přihlídnout, neboť neprovedl žalobcem navržený důkaz přehráním reportáže. Podle žalobce rovněž nelze připustit, aby nepravdivé informace na účet žalobce požívaly soudní ochranu jen proto, že jeho podnikatelské aktivity jsou předmětem veřejného zájmu. Navrhuje proto, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se žalobě v celém rozsahu vyhovuje a že žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů.

5. K odvolání žalobce se **žalovaná** vyjádřila tak, že soud prvního stupně správně dovodil, že napadená reportáž a na ni navazující napadený článek žádný dojem o protizákonné činnosti společnosti žalobce ani jeho samotného nenavozují. V řízení naopak bylo prokázáno, že v době odvyšování reportáže a zveřejnění článku společnosti žalobce neměly složenou 100 % všech prostředků na vázaných účtech nezbytných pro sanaci a rekultivaci dotčené oblasti. Soud prvního stupně navíc též správně dovodil, že výrok o výše uvedené povinnosti o prostředcích na vázaných účtech nedopadá do osobnostní sféry žalobce, když směřuje obecně ke všem společnostem provozujícím hornickou činnost, na něž tato povinnost dopadá. To jednoznačně plyne i z dotazu autora napadené reportáže na ústředního báňského inspektora Státní báňské správy na to, jaké sankce hrozí těžebním společnostem, které tuto povinnost nesplní. Dále není pravda, že žalovaná dává do souvislosti xxx D. a činnost žalobce. V napadené reportáži se hovoří o těžářích obecně a v množném čísle. Z obsahu reportáže nelze ani nijak vyvozovat, že společnosti žalobce postupují v rozporu se zákonem, protože nic takového v ní nezaznělo. V této souvislosti připomíná, že na příkladu společnosti Severní energetická, a.s., byly prokázány značně záporné výsledky hospodaření, a to dlouhodobě v řádech stovek milionů korun. V takovém případě logicky vyvstává obava z toho, zda taková společnost bude mít dostatek finančních prostředků na sanace a rekultivace či nikoliv. Přitom sám mluvčí žalobce v rámci e-mailové komunikace s redaktorem žalované použil na adresu společnosti žalobce slovo „dluh“. Výše uvedený výrok je tak pouhým hodnotícím soudem. Dále žalovaná namítá, že z obsahu napadené reportáže či článku nijak nevyplývá, že sanace a rekultivace mají být financovány prostřednictvím dotace ve výši 1,2 miliardy korun. V reportáži je pouze popisován stav, kdy společnost žalobce, která nemá na vázaných účtech složenou celou částku na sanaci a rekultivaci, žádá o výše uvedenou dotaci, přičemž v reportáži zazní otázka redaktora žalované, zda „*není přesně tohle ono gró povinné rekultivace a povinných sanací, které by měli dělat sami těžaři na vlastní náklady a na základě horního zákona*“. Přitom právě v reakci na tuto otázku odpovídá radní Xxx xxx, že rozhodně ne, a jasně potvrzuje, že peníze určené na dotace

nemohou pokrývat sanaci a rekultivaci dle horního zákona a že jsou určeny na jakousi „nadstavbu“, tedy revitalizaci a restrukturalizaci. Jedná se tedy ze strany žalované o pravdivá sdělení, která nejsou způsobilá zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Celkové vyznění napadené reportáže a na ni navazujícího článku tedy odpovídalo pravdě. Žalovaná proto navrhuje, aby odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.

6. V průběhu jednání před odvolacím soudem konaného dne 26. 9. 2024 **žalobce** upřesnil, že požaduje zveřejnění omluvy žalované po dobu 30 dnů a trvá i na jejím zveřejnění v hybridní televizi xxx. Doplněné shodného textového vyjádření do omluvy požaduje proto, aby omluva byla zřetelnější.
7. **Odvolací soud** při jednání konaném dne 26. 9. 2024 v souladu s ust. § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil dokazování přehráním napadené reportáže redaktora žalované O. S. nazvané „xxx xxx“ vysílané v rámci pořadu žalované xxx dne xxx. Z té odvolací soud zjistil, že její obsah odpovídá přepisu reportáže provedeného k důkazu soudem prvního stupně a že v ní zazněly všechny žalobou napadené výroky. Tyto byly proneseny ústně bez doprovodného textu či titulků. Nadto jsou části reportáže doplněny hudbou, záběry na těžbou dotčenou krajinu a informační grafikou (tyto prvky v přepisu reportáže zachyceny nejsou).
8. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a shledal, že odvolání žalobce je částečně důvodné.
9. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně správně v napadeném rozsudku citoval relevantní normy objektivního práva (které tedy již odvolací soud znovu neopakuje) a učinil správný závěr o skutkovém stavu (vůči relevantním skutkovým zjištěním soudu prvního stupně ostatně odvolací námitky účastníků řízení ani nesměřují), ačkoliv neprovedl důkaz přehráním celé napadené reportáže (jak navrhoval žalobce) a vycházel pouze z přepisu jejího textu. Ten se sice shoduje s obsahem reportáže, jak odvolací soud zjistil při doplnění dokazování jejím přehráním, její vyznění je ale v audiovizuální podobě důraznější či výraznější (zejm. díky dramatické hudbě, záběrům na těžbou dotčenou krajinu a informační grafice, které v přepisu reportáže zachyceny nejsou).
10. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že část výroků obsažených v napadené reportáži žalované a na ni navazujícím článku je nepravdivá či pravdu zkreslující, čímž neoprávněně zasahuje do osobnostních práv žalobce; konkrétně do jeho profesní cti potažmo dobré pověsti a vážnost ve společnosti. Reportáž, resp. na ni navazující článek se sice fakticky týkají obchodních společností, avšak jde o společnosti ovládané žalobcem, jsou jeho osobou personifikovány, a to jak obsahem, tak již samotným názvem „xxx xxx“, tedy *žalobci*. Jestliže pak žalovaná kritizuje chování obchodních společností, kritizuje fakticky chování žalobce.
11. Odvolací soud shledává, že napadená reportáž obsahuje chyby a nepřesnosti, které se týkají její samotné podstaty, tj. tématu povinnosti těžebních společností mít v souladu s ust. § 37a odst. 7 horního zákona ke dni trvalého ukončení dobývání na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou, pokud dobývání trvale ukončí před 30. červnem 2030, a s tím související způsob financování. Nejedná se přitom o zjednodušení (či zkreslení) tolerovatelné v rámci denního zpravodajství, jak jej popisuje Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99, na který odkazuje soud prvního stupně v odvoláním napadeném rozsudku.
12. Závěry výše uvedeného nálezu Ústavního soudu nelze na předmětnou věc aplikovat ze dvou důvodů. Tím prvním je, že pořad žalované xxx, v němž byla napadená reportáž odvysílána, nepředstavuje denní zpravodajství, jelikož se jedná o reportážní pořad vysílaný s týdenní periodicitou. Na rozdíl tedy od denního zpravodajství, které zpravidla pojednává o událostech toho daného dne (a tudíž často vzniká jen v horizontu několika málo hodin mezi událostí samotnou a zveřejněním zprávy o ní), jsou reportáže pro výše uvedený pořad připravovány v horizontu Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

minimálně několika dní. V případě napadené reportáže se navíc jedná o zpracování více než jednoho tématu (vedle činnosti těžebních společností žalobce pojednává též o okolnostech stavby jeho domu na místě bývalé historické vily xxx na xxx xxx), vystupuje v ní vícero respondentů (zástupce společnosti žalobce, zástupce Hnutí DXXA, ústřední báňský inspektor, radní Xxx xxx a další) a navíc její stopáž činí včetně úvodu moderátora více než 11 minut (tedy mnohem delší než běžná televizní reportáž v rámci denního zpravodajství). I kdyby se ale o denní zpravodajství jednalo, je zde ještě i druhý důvod, pro který se závěry Ústavního soudu v uvedeném nálezu na napadenou reportáž nevztahují.

13. Napadená reportáž totiž obsahuje dvě podstatné věcné chyby, které se týkají samé podstaty reportáže.
14. První chyba v napadené reportáži se týká zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 37a odst. 7 horního zákona. Ten jasně stanoví, že těžební společnosti jsou povinny mít na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou nejpozději do 30. června 2030 (věta první citovaného ustanovení). Pokud ale dobývání (těžbu) trvale ukončí před tímto dnem, musí mít tyto peněžní prostředky na zvláštním vázaném účtu již ke dni trvalého ukončení dobývání, nikoliv až 30. června 2030 (věta druhá citovaného ustanovení). S tímto druhým předpokladem ale napadená reportáž vůbec nepočítá a v rozporu s výše uvedeným ustanovením horního zákona uvádí, že pokud by společnosti žalobce ukončily dobývání uhlí před rokem 2030, nemusí mít ke dni trvalého ukončení dobývání na zvláštním vázaném účtu veškeré peněžní prostředky rezerv k zajištění sanací a rekultivací pozemků dotčených těžbou [reportáž toto vyjadřuje konstatováním, že „majitelé lomu XXX (tj. žalobce, jak je v reportáži několikrát zdůrazněno) *však mohou být v klidu, přestože tam těžba skončí už za dva nebo tři roky a měla by se tam co nejdříve rozjet rekultivace*“, protože „*díky (tehdejšímu xxx) P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030*“]. Jedná se tak ze strany žalované o jasně nepravdivé sdělení, které nemá oporu ve výše uvedeném znění zákona a které je zároveň podstatným sdělením celé reportáže, nikoliv jen pouhou drobností či poznámkou na okraj. Veřejnosti nepravdivě sděluje, že díky intervenci politika nemusí žalobce (jím vlastněné společnosti) až do roku 2030 mít připraveny peníze na financování rekultivace, byť by s těžbou skončil i o několik let dříve.
15. Druhá chyba v napadené reportáži spočívá v tom, jaký obraz podává veřejnosti (i v souvislosti s první nepravdivou informací) ohledně žádostí společností žalobce o dotaci celkem 1,2 miliardy korun od Xxx xxx z evropských transformačních fondů. Už samotný název reportáž „xxx xxx“ vyvolává dojem, že společnosti žalobce si chtějí peněžní prostředky, které mají povinnost vynaložit na sanaci a rekultivaci těžbou dotčených pozemků (resp. složit na vázaný účet, jak je popsáno výše), obstarat formou dotace z evropských fondů, tj. veřejných peněz. Ve skutečnosti tomu ale tak není, protože společnosti žalobce žádaly peníze nikoliv na sanaci a rekultivaci, nýbrž na revitalizaci a restrukturalizaci pozemků, tedy na následné kroky po sanaci a rekultivaci. V těchto dvou fázích je podstatných rozdíl, protože zatímco k financování té první společnosti žalobce přímo zavazuje zákon, financování té druhé již zákonnou povinností není, a je tak na dané těžební společnosti, zda se na ní bude podílet či nikoliv (a pomocí jakých finančních zdrojů tak případně bude činit). Žalovaná tyto skutečnosti v napadené reportáži spletla dohromady a udělala z nich závěr, že společnosti žalobce si chtějí peněžní prostředky, které jsou povinny mít na vázaných účtech a vynaložit je na sanaci a rekultivaci při ukončení těžby, obstarat žádostí o dotace z evropských fondů určených na revitalizaci a restrukturalizaci [konkrétně tak žalovaná učinila slovy „*A i ted*“ (politiky) *plánují, jak mu (myšleno žalobci) s finančními náklady (na sanaci a rekultivaci těžbou dotčených pozemků) ulevit. Jak jinak než přes Evropskou unii.*“].
16. V obou případech se tak jedná o nepravdivá skutková tvrzení, která svým dopadem v rámci celostátního televizního vysílání a následného zveřejnění na internetu představují neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce, kdy jsou prezentovány nepravdivé informace o plnění povinností jím vlastněných společností vyplývajících z horního zákona a dále o účelu čerpání dotací těmito společnostmi na další jejich činnost.

17. Odvolací soud nijak nepochybně dle důležitosti tématu plnění zákonných povinností těžebními společnostmi a oprávněnosti čerpání dotací, tedy zda jsou čerpané veřejné prostředky užívány na činnosti, na které jsou určeny. Obojí je důležitým předmětem veřejného zájmu, o kterém lze veřejně informovat, musí se tak ale dít takovým způsobem, aby nebyla překrucována jednotlivá fakta a aby celkové vyznění informování veřejnosti odpovídalo pravdě.
18. Odvolací soud ovšem též shledává, že zbylé dva napadené výroky, které v reportáži zazněly, závadné nejsou a do osobnostních práv žalobce nezasahují.
19. Výrok „*Jak už víme, těžební společnosti P. T. stále chybí 1,4 miliardy korun na zákonnou rekultivaci lomu XXX, a jak jsme zjistili, T. skupina se před rokem obrátila na Xxx xxx a požádala o téměř totožnou částku, tedy o 1,2 miliardy korun, které chce dostat z evropských transformačních fondů*“ pouze vyjadřuje skutečnost, že v době zveřejnění reportáže neměly společnosti žalobce na vázaných účtech všechny peněžní prostředky, které budou na sanaci a rekultivaci při ukončení těžby potřebovat, a že požádaly Xxx xxx o dotaci. Přestože společnosti žalobce musí mít peněžní prostředky na vázaných účtech až ke dni trvalého ukončení dobývání, ukončí-li dobývání před rokem 2030 (jak již bylo popsáno výše), je výraz „chybí“ přípustnou novinářskou zkratkou. Tento výraz se v napadené reportáži objevuje opakovaně, přičemž žalobce proti tomuto výrazu v jiných částech reportáže ani nebrojí a nepožaduje jejich odstranění. Zároveň obdobný výraz použil i mluvčí žalobce ve svém vyjádření pro žalovanou, když uvedl, že „*Dluh na účtu rekultivace vznikl před mnoha lety, ještě před příchodem současného akcionáře.*“, přestože z právního hlediska se o dluh společnosti žalobce nejedná, neboť těžbu v daném místě dosud neukončily. Stejně tak je pravdivé konstatování, že společnosti žalobce požádaly o dotaci ve výši 1,2 miliardy korun (což žalobce nijak nespornuje). V tomto ohledu je tedy napadená reportáž legitimní, když podotýká, že zatímco společnostem žalobce peníze „chybí“ 1,4 miliardy korun, resp. je budou muset v blízké budoucnosti složit, žádají vedle toho o dotaci v podobné výši. Jedná se o zpravodajsky zajímavé téma, které sleduje výše popsany veřejný zájem na tom, aby veřejné prostředky byly užívány na činnosti, na které jsou určeny. Tedy aby se dotací financovaly skutečně výhradně až revitalizace a restrukturalizace.
20. Stejně tak je oprávněný výrok, resp. otázka redaktora žalované, zda „*Není přesně tohle ono gró povinné rekultivace a povinných sanací, které by měli dělat sami těžaři na vlastní náklady a na základě horního zákona*“. Na tuto otázku totiž bezprostředně navazuje odpověď radní Xxx xxx, že rozhodně ne a že z horního zákona nevyplývá, že by těžební společnosti měly povinnost vynaložit peněžní prostředky i na jakousi „nadstavbu“ nad rámec povinné sanace a rekultivace. Redaktor pokládá relevantní otázku a respondent na ni odpovídá, přičemž vyznění je zcela ve prospěch žalobce.
21. Ve světle výše uvedeného tedy odvolací soud uznal, že žalobce důvodně požaduje, aby žalovaná odstranila z napadené reportáže (zveřejněné na internetových stránkách žalované) a z na ni navazujícího článku (uveřejněného na zpravodajském webu žalované) slova „*A i teď plánují, jak mu s finančními náklady ulevit. Jak jinak než přes Evropskou unii.*“ (v článku formulováno slovy „*i nyní plánují, jak jí s finančními náklady ulevit – přes Evropskou unii*“) a „*Majitelé lomu XXX však mohou být v klidu, přestože tam těžba skončí už za dva nebo tři roky a měla by se tam co nejdříve rozjet rekultivace. Díky P. D. a jeho pozměňovacímu návrhu získali čas na financování až do roku 2030.*“ (v článku formulováno stejně). K odstranění dalších slov zákonný důvod není dán, neboť jimi k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce nedochází.
22. Dále odvolací soud uznal, že žalobce má právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do jeho profesní cti potažmo vážnosti a dobré pověsti ve společnosti formou omluvy. Požadované omluvy jsou výstižné, přiměřené a žalobci po právu náleží. Žalobce sice se nebral za svá práva chránící jeho osobnost bezprostředně (žaloba byla podána až dne 8. 11. 2023, tedy téměř až rok a půl po prvním odvysílání napadené reportáže a zveřejnění napadeného článku), nejedná se ale ještě o nepřiměřeně dlouhou dobu i s ohledem na to, že je nyní žádána pouze morální satisfakce. Ve vztahu k omluvě, kterou žalobce požaduje uveřejnit ve vysílání žalované, odvolací soud shledal, že tato je svým požadavkem na vysílací čas i místo přiměřená (tedy ve stejných časech a na stejných televizních kanálech, jako na kterých byly napadená reportáž a její Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

reprízy odvysílány, včetně hybridní televize xxx a aplikace xxx provozovaných žalovanou, na kterých je reportáž též dostupná). Odvolací soud ovšem dospěl k závěru, že přiměřená je jen zvuková omluva bez shodného textového vyjádření, jelikož napadené výroky zazněly též jen zvukově. Omluva je tedy přiměřená toliko ve stejné formě, jakou mají dotčené výroky. Žalovaná namítala, že třeba v budoucnu, kdy by měly být omluvy ve vysílání zveřejněny, nebude již pořad xxx v daném čase vysílán. To ovšem není relevantní námitka – žalovaná mohla důvodně požadovanou omluvu přiměřeným způsobem zveřejnit již dávno a sama tak žalobce odškodnit. Pokud nebude v daném čase vysílán pořad xxx, což je ovšem plně v dispozici žalované, zveřejní omluvu v jiném pořadu, jak je ve výroku tohoto rozsudku určeno.

23. Odvolací soud tedy změnil částečně výrok I písm. a) až e) a zcela výrok I písm. f) a g) rozsudku soudu prvního stupně postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř.
24. Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval nejen **o nákladech odvolacího řízení**, ale též **o nákladech řízení před soudem prvního stupně** (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Tím byl automaticky odklizen nákladový výrok II rozsudku soudu prvního stupně. V souladu se zásadou úspěchu ve věci náleží převážně úspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení v plné výši (§ 142 odst. 3 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.).
25. Náklady řízení na straně žalobce sestávají z odměny za zastupování advokátem v rozsahu 7 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně jde o tyto úkony právní služby: 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozбором předcházející návrhu ve věci samé ze dne 2. 9. 2022, 3) žaloba ze dne 8. 11. 2023, 4) replika k vyjádření žalované ze dne 8. 3. 2024, 5) účast na jednání před soudem prvního stupně dne 13. 3. 2024, 6) odvolání ze dne 29. 4. 2024 a 7) účast na jednání před odvolacím soudem dne 26. 9. 2024. Sazba odměny advokáta, který žalobce zastupoval, činí podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu částku 3 100 Kč. S každým z úkonů je pak spojena paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K nákladům žalobce patří podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, neboť zástupce žalobce je plátcem této daně. Dále náklady žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu v částce 2 000 Kč a za odvolání taktéž v částce 2 000 Kč. Náklady žalobce tedy výsledně činily **32 798 Kč** $[(3100 \cdot 7 + 300 \cdot 7) \cdot 1,21 + 2000 + 2000]$.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu výroku o věci samé (výrok I, II, III a IV) **dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení (výrok V) **dovolání přípustné není**.

Praha 26. září 2024

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu